

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

De enormitate peccati ex p[ar]te beneficiorum dei.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

bonis retribuit mala, & odium pro amore: deum quoque qui se tam familiarem exhibuit sibi, contemnit. Hinc itaque prædilecte, deum sincere ac intime diligamus, toto cordis ardore feramur in ipsum, nostrum affectum suæ supersanctissimæ voluntati semper in omnibus conformemus: quod ipse odit, odiamus: & omne bonum & honestum iugiter amplectamur.

De enormitate peccati ex parte beneficiorum dei. Art. IX.

Palam est ingratitudinem diuino ac humano iudicio plurimum reprobari. Quo autem quis alteri plura ac potentiora beneficia dederit: tanto iniquius est uicem non rependere, ingratus esse & immemorem: iniquissimum vero est, etiam mala pro bonis exhibere. Insuper quanto beneficia benefactoris diutius continuantur, frequentius iterantur, liberalius multiplicantur, etiam benefactor fuerit altior atque dignior, beneficiatus inferior: tanto amplior debet gratitudo adesse, grauiusque peccatum committitur, dum beneficiatus benefactori ingratus seu inobediens reperitur. Vt igitur nostræ ingratitudinis & inobedientiæ ac peccati malignitas, & item peruersitas clarius pateant, cordialius desinantur, solentius emendentur, ac caueantur: pensemus misericordiam & beneficia dei nostri ad nos. Et quidem in primis, ipse fecit nos & non ipsi nos: quid habemus & sumus, ab ipso processit atque suscepimus, corpus & omnia membra eius, animam quoque rationalem & vniuersas eius potentias. Si vnum nobis membrum aut potentiam animæ vna deesset: puta pes, manus, oculus, aut voluntas

Psal. 99.

DE ENORMITATE PEC. Fo. 83.

voluntas: quantum contristaremur, quantum eum
 amaremus, cuius pietate et ope recuperaretur et
 redderetur nobis quod defuit? Cur igitur deum
 liberalissimum & beneficentissimum non ama-
 mus: cur ei gratias non agimus: cur inobediētes
 perversi atque ingrati ei esse non veremur, q̄ no-
 bis omnia nunc prefata ab exordio nostræ gene-
 rationis largitus est sine meritis nostris ac preci-
 bus? Nonne ipsum esse omnibus est naturaliter
 amabile (prout de ciuita, dei pulchre disserit Au-
 gustinus) Porro a deo esse, viuere, sentire, moue-
 ri, rationari & liberè esse communicata sunt no-
 bis: a conceptionis nostri initio usque in præsens
 ab innumerabilibus periculis nos p̄seruauit: an-
 gelum sanctum vnicuique pro custode delegauit
 continuo, ad sacrum nos baptisma perduxit: in
 baptismo ab omni nos peccato purgauit: gratia
 atque virtutibus perornauit: peccantibus nobis
 exuberanti pietate pepercit: hucusque conuersi-
 onem nostram præstolari dignatus est: & nō du-
 bium, quin iam multos de seculo isto tulit, ater-
 naliterque damnauit, qui minus peccauerunt q̄
 nos: & tamen adhuc iugiter emendationem no-
 stram incomprehensibili expectauit clementia.
 Nunquid parua aut paruipendenda sunt benefi-
 cia ista? Nōne deus incessanter benefacit ac sub-
 uenit nobis. Ipse equidem in esse cōseruat nos &
 omnia quæ habemus. Ipse nos vestit ac pascit q̄ti-
 die: pœnitentibus mox indulget: gratiam quoq̄
 amissam & virtutes retribuit: ad bona aliqua
 nos quotidie excitat ac deducit: per sacram scri-
 pturam omni tempore nos informat. Insuper æ-
 ternam, supernaturalem, plenissimamque beati-
 tudinem nobis spopōdit, ac præparauit. Ecce mi-

DIONYSIVS CARTH.

amantissime, quāta peruersitas, ingratitude, enormitas est, hunc supersublimem, effluētissimum, indeficientissimum, superbiorum benefactorem offendere, abijcere, non curare, non considerare. Ad hæc conuenit te vigilāter perpendere, singularia beneficia tibi a tuo creatore collata: quæ donis naturæ non mediocriter decorauit in corpore, atque in anima. Etenim quum (iuxta Augustinum de ciuitate dei) ingeniosum nasci felicitatis sit, & teste eodem, corporis pulchritudo, & facundia dona dei sunt: quamuis his plurimi abutantur: ad quantam gratiarum actionem ac obedientiam obligatus sis deo, prudenter perpende, non inaniter gloriando, uel te alicui præferendo, aut aliquem aspersione: sed peccata tua amplius aggrauando, exuberantius deplagando, deumque sollicitius precauendo, diuinum quoque iudicium vehementer timendo: quoniā sicut Christus Lucæ duodecimo protestatur, cui multum datum est, multum quæretur ab eo. Imo quod tibi plura a deo bona perpendis collata, eo in eius amore amplius debes accendi, perfectius subdiligatior atque humilior inueniri. Ecce habes a deo dona naturæ, bona fortunæ, fructus ecclesiæ: nonne ergo magna & grauiā nimis sunt tua peccata, ea præsertim quæ non proueniunt ex infirmitate humana aut ignorantia: sed quæ non sunt esse illicita. Vide igitur quam deo de omnibus his redditurus sis rationem. Postremo enormitas peccatorum nostrorum vehementissime aggrauatur ex parte beneficiorum CHRISTI, puta eorum omnium quæ pro nostra salute ipse assumpsit, fecit, & passus est. Nonne etenim infinita est nostra peruersitas, ingratitude, impietas

DE ENORMITATE PECCATI. F. 84.

impietas: dum vnigenitum filium dei inhono-
 ramus, relinquimus, spernimus: qui pro nostra
 liberatione seipsum tam ineffabiliter exinan-
 uit, diuinitatis suæ altitudinem vsque ad no-
 stræ naturæ paruitatem misericordissime incli-
 nauit: qui inter homines tot annis conuersari
 dignatus est, in tanta humilitate, paupertate,
 patientia, tribulationibus, persecutionibus, ten-
 tamentis: qui ieiunando, discurrendo, prædi-
 cando, flendo, orando, tantum pro nostra labo-
 rauit salute: qui (vt Matthæus vigesimo sexto Matth. 26.
 capite refert) in cœna nouissima corpus suum et
 sanguinem dedit ineffabili charitate discipulis,
 nobisque quotidie dignantissime tribuit: qui po-
 stremo acerbissimam atque turpissimam pro no-
 bis pertulit mortem: tanta quoque pro nostra
 conuersione ad fidem & gratiam fecit per san-
 ctos apostolos aliosq; electos miracula. Adhuc
 autem quo quis aliam plus honorat, eo iniquius
 est eum non rehonorare: imo prauissimū est eum
 etiam inhonorare: præsertim si autoritate & vir-
 tute præstantior sit. Qm̄ igitur per præmemorata
 beneficia, tam naturalia q̄ supernaturalia: præ-
 cipue per verbi incarnationem, & humanitatis
 suæ glorificationem, deus genus humanum tam
 inexplicabiliter honorauit, nosq; vermiculos uo-
 care dignatus est, imo & fecit filios suos hæredes
 atque amicos insuper ad summū cœli dignissi-
 mam aulam, angelicæ quoque beatitudinis æ-
 qualitatem prouehere repromisit: nonne ineffa-
 biliter enormia sunt nra peccata, quibus deū tā
 benignissimū inhonoramus, offendimus, asper-
 namur: q̄ etiā quosdā hoīm prælectorū tā excel-
 lentissima sc̄titate, potestate, & gr̄a adornauit.

M iij Nunc

DIONYSIVS CART.

Nunc itaque prædilecte, Deum in omnibus tibi
cordis zelo colamus, ac veneremur: & quicquid
valemus, ad eius reuerentiã per agamus: nec tra-
men aliquid dignum nos agere arbitremur, sed
quod plus facere non valemus cordialiter doleamus:
quoniam sicut ipse est immensæ maiestatis, ita est
infinita reuerentia dignus.

De enormitate peccati ratione diuinæ
sententiæ omnia intuentis.

Artic. X.

OC præterea auget gravitatẽ
peccati, accumulaturque contemp-
tibus nostræ in deum, quod in
spectu atq; præsentia creatoris,
uatoris, ac iudicis nri peccare
audemus. Ipse etenim deus noster

Eccle. 36.

potens, vniuersa præterita, præsentia & futura
clarissime, æternaliter, & infallibiliter cõtemp-
tur, pensat, discernit: quem admodum S. Iob

Iob. 23

fitetur, Nonne deus scit viam meam, & omnes
gressus meos dinumerat? Et denuo loquens

Idem. 13

Posuisti, inquit, in neruo pedes meos, & obser-
uasti omnes semitas meas, & vestigia pedum me-
orum

Hierem. 32

considerasti, vnde apud Hieremiam habetur,
Fortissime, magne, potens, dominus exercituum
nomen tibi, magnus consilio, et incomprehensibilis
cogitatu, cuius oculi aperti sunt super omnes filios
Adam, vt reddas vnicuique secundum vias suas.
Nõne iudex terrenus, homo mortalis, reputaret
grandem sibi iniuriam contumeliamq; inferri, si quis
subditorum suorum in præsentia & aspectu
transgredere tur eius preceptum? Quanto magis
summo cœlesti & æterni iudici magnã irrogamus
inhonorationem atq; iniuriam